

SON VEDA

Gözlerini açtı ında hiçbir ey hatırlamıyordu. Neredeydi, neden buradaydı, nasıl gelmi ti buraya, hatta kendi adı neydi?

Beyni bu sorularla çatlayacak gibiydi. Burası bamba ka bir ülke olmalıydı. Binalar, sokaklar çok ba kaydı. nsanlar anlamadı ı bir dil konu uyordu. Yoksa yıllardır burada ya ıyordu da onu da mı unutmu tu.

Zihni daha da bulanıkla tı, beyni dayanılmaz derecede zonkluyordu. Ne olmu tu da bu haldeydi, buradaydı. Bundan bir hafta kadar önceydi. Anneannesinin yanından geliyordu. Eve girdi inde annesi; -“Bugünden ba la bavulunu toplamaya. Birkaç gün sonra gideceksin” dedi. Bu umursamaz cümle kar ısında Eda;

-“Evet biliyorum, hazır zaten” diye kar ılık verdi.

Evet biliyordu, gidecekti. Ve kimseye belli etmese de korkuyordu, nereye gidecekti, ne olacaktı, ne yapacaktı? Bilmiyordu. Sadece çaresizce bekliyordu i te. Ak am son hazırlıklarını yaptı. Annesini biletini almı tı. Sanki o birkaç gün su gibi geçti. Annesiyle beraber dura a geldiler. çinde büyük bir sıkıntı vardı, ne oldu unu bilmedi i dayanılmaz bir sıkıntı...

Ve i te otobüs gelmi ti, yarım saat sonra kalkacaktı. Sadece yarım saat sonra gidecekti, daha önce hiç görmedi i, bilmedi i, tanımadı ı o ehre. Annesi bavulunu aldı, yava ta götürdü ve oföre teslim etti. Sonra yanına geldi. Eda kaldıramıyordu ba ını yerden. Gözünü bir noktaya dikmi ti, alamıyordu gözünü o noktadan. Gözleri dolmu tu. Annesi;

-“Hadi bin arabaya, dikkat et kendine, ü ütme oralarda” dedi.

Tutamadı gözya larını, bo azı dü ümlendi, konu amadı. Yava ça arabaya ilerledi, annesinin aldı ı biletin koltuk numarasına baktı, koltu unu buldu ve oturdu. te gidiyordu otobüs, yava yava hareket etmeye ba ladı. Annesinin de gözleri dolmu , duraktan ona do ru bakıyordu. Elini kaldırdı ve yava ça salladı. Sonra ba ını otobüsün camına yasladı. Korkuyordu, ne olaca ını, ne yapaca ını bilmiyordu, olanları dü ünmeye ba ladı. Bunları dünürken uyuyakaldı.

Gözlerini açtı ında hiçbir ey hatırlamıyordu, her yeri tutulmu tu. Kendisini çok yorgun hissediyordu. Gelmi ti; o hiç görmedi i, bilmedi i, tanımadı ı o ehre. A ır adımlarla

otobüsten indi, otobüsün bagajındaki bavulunu aldı, biraz ilerledi ve durdu. öyle bir baktı; hiç tanııyordu burayı, bilmiyordu. Yine gözleri daldı uzaklara, a lamak istiyor ama a layamıyordu. Kar ısında bir taksi vardı, onu bekliyordu. Yava ça o taksiye do ru ilerledi, tam kapıyı açacaktı ki, kendisine baktı taksinin camından. Gözleri kıpkırmızı, gözaltlarında mor halkalar olu mu , göz kapakları i mi kocaman olmu lardı. Kendisini bir anda ölü gibi hissetti, zaten hiç hali kalmamı tı ve açtı taksinin kapısını, bindi.

Takside oförden hariç iki ki i daha vardı. Ön koltukta; geni omuzlu, mavi gözlü, orta kilolu, düzgün bir ses tonuna sahip bir adam oturuyordu. Eda'nın kenarında ise siyah saçlı, koyu kahverengi gözleri olan, oldukça zayıf ve kültürlü biri oldu u her halinden belli olan bir kadın oturuyordu. Bu insanlar hayatının geri kalanında onun hem annesi hem de babasıydı.

Annesi Eda'yı evlatlık vermi ti. Annesine çok kıızıyordu ama bir taraftan da en hayırlısının bu oldu unu dü ünüyordu. Çünkü babası vefat edeli iki yıl olmu tu ve babası vefat ettikten sonra ekonomik sıkıntılar ya amaya ba lamı lardı. Annesi de e er evlenirse bu durumların biraz düzelece ini dü ünerek yeniden evlenmi ti. Ama evlendikten sonra her ey daha kötü olmu tu. Bu adam annesine sık sık baskı yapıyor, iddet uyguluyordu. Ço u zaman da baskı yapabilmek için Eda'yı bahane ediyordu. En sonunda Eda'yı evlatlık vermeyi kararla tırdılar. Bu sebeple Eda'yı buraya bu ailenin yanına göndermi lerci.

Taksi, gayet geni ve büyük, biraz eski ama bir o kadar da düzgün görünümlü bir evin önünde durdu. Yava ça taksiden indi, tam bavulunu alacakken hiç tanımadı ı bu adam aldı bavulu, indirdi. Ve o düzgün Türkçesiyle Eda'ya “Merhaba Eda ben Levent, bu da e im Zeynep. Artık bizimle ya ayacaksınız. Bir derdin, bir sıkıntın, bir iste in oldu unda hiç çekinmeden anlatabilirsin” dedi. Eda biraz sakinle mi ti. Eve girdiler, ev gayet geni , düzgün ve güzeldi. Zeynep Hanım onu odasına götürdü, yerle mesine yardımcı oldu. Biraz dinlendikten sonra ak am yeme i hazırlayıp yediler. Biraz konu tular, gayet iyi insanlara benziyorlardı. Eda buraya gelmeden önce çok korkuyor, bunalıyordu ama bu ortamı gördükten sonra içi biraz rahatlamı tı.

Birkaç hafta böyle geçti, okula ba ladı, yeni arkada lar edindi, yeni yerler tanıdı. Bu yeni ya amına alı mı tı, hayatı gayet iyi gidiyordu. Yeni bir hayat, yeni bir düzen kurmu tu. Ama yine de Eda'nın asla unutamayaca ı, unutmayaca ı bir ey vardı. Kesinlikle öz annesini, eski ya adı ı ehri ve veda etti i ya amını asla unutmayacaktı.